

LA PLATJA DELS MALSONS

De colp i volta, el sentiment d'angoixa va tornar a aflorar. Els malsons la van envair de nou, justament quan pensava que ja havia sigut capaç de superar-ho. Però no, encara que havia fet mans i mànegues per deixar enrere el passat, per alguna inexplicable raó el seu subconscient no podia oblidar aquell tràgic succés i el repassava fil per randa nit i dia.

Feia temps que li ballava una possible solució pel cap: tornar on tot havia començat. Així doncs, va abandonar a contracor la seua feina a la ciutat i es va dirigir al poble en el qual havia viscut fins la seua adolescència. Sempre li havia fet oix viure allí, envoltada de gent que sols sabia ficar cullerada i opinar a tort i dret sobre la seua família. Per aquest motiu, una vegada es va fer pública la mort dels seus pares en estranyes circumstàncies, va decidir fugir a amagatons, tractant d'esquivar els comentaris indiscrets que els veïns xiuxiuejaven a cau d'orella a totes hores.

Tot i que mai havia pensat a tornar-hi, potser havia arribat el moment d'enfrontar els records d'aquella recòndita platja propera a la localitat, on es va produir el terrible accident. Precisament, va ser allí on va fer cap aquella fresca vesprada de finals d'estiu, quan el sol s'estava ponent entre les escarpades muntanyes. El silenci imperava, solament interromput per la tímida remor de la mar. Malgrat la seua indubtable bellesa, l'idíl·lic paratge era completament desconegut tant per a visitants com per a locals, que se sentien clarament més atrets pel frenesí de la zona comercial del port, plena de gom a gom a totes hores.

Paradoxalment, la soledat era allò que ella més anhelava. La pau que abans li transmetia aquell lloc. La calma que tant havia trobat a faltar al llarg de la seua vida. Mentre la seua mirada absorta es dirigia als vaixells que, en un tres i no res, desapareixen enmig de la foscor de la nit, concloué que l'única solució per no perdre completament la cordura era confessar els seus crims.